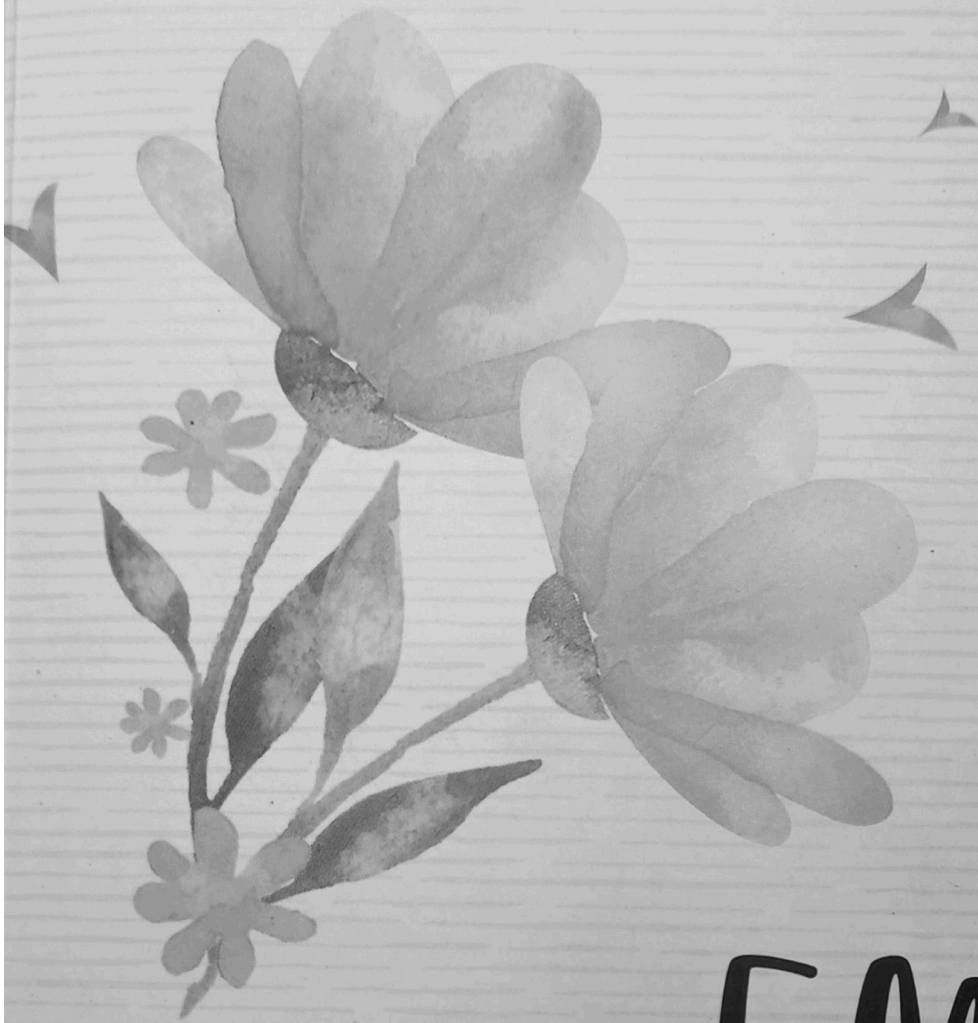

2η Έκδοση

ΕΜΕΙΣ
ΟΙ ΔΥΟ,
Ο ΕΝΑΣ

ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἔχει καὶ τὰ καλὰ του

Κατεβαίνει ἀνάλαφρο τ' ἀγέρι ἀπ' τοῦ Πηλίου τὶς κορφές. Φέρνει μαζί του χίλιες μοσχοβολιές ἀπὸ τὶς ροδάνθιστες μηλιές καὶ τὶς ἀχλαδιές τὶς χιονόλευκες. Σαλεύουν ἀόρατα στὸ χάιδεμά του τὰ κλαδιὰ στὶς θεόρατες λεῦκες, ποὺ ὑψώνονται δεξιὰ κι ἀριστερὰ στὸν μεγάλο αὐτοκινητόδρομο τοῦ πηλιορείτικου χωριοῦ.

Λίγα μέτρα στ' ἀριστερὰ τοῦ δρόμου εἶναι τ' ὄμορφο σπιτάκι τοῦ κυρίου Θανάση καὶ τῆς κυρίας Χρυσούλας. Καὶ ποιό λουλούδι νὰ πρωτοχαρεῖς στὸν μεγάλο του κῆπο! Σὰν δὲν τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς παιδιά, ὀλημερίς ἢ κυρία Χρυσούλα καταπιάνεται μ' αὐτόν: ντάλιες μὲ χίλιες ἀποχρώσεις καὶ ρόδα πυροκόκκινα, ματιῶν χαρά· κισσοὶ καὶ δειλινὰ ποὺ σφιχτοπλεγμένα ἀνηφορίζουν στοὺς φράκτες καὶ τὴ στέγη. Μὰ πιότερο ἀπ' ὅλα τῆς κυρίας Χρυσούλας ἢ καρδιὰ ἢ ἀγαθὴ εἶναι δοσμένη στὰ μυρωδάτα δάκρυα τῆς Παναγιᾶς, ἔτσι τὰ λένε, π' ὅλο τὸ χωριὸ τὰ καμαρώνει. Καμπανοῦλες ὀλόλευκες, δεμένες πολλές-πολλές στὸν μίσχους, σκύβουν ντροπαλὰ πρὸς τὴ γῆ. Νά 'ναι γιατί με-

ρόνουχτα σμίγουνε καυτὰ τῶν ματιῶν της τὰ δάκρυα
 μὲ ἐκεῖνα τῆς καρδιᾶς τῆς Θεομάννας;

Κρυφὸς στὰ στήθη της ὁ πόνος κι ἡ ντροπή. Ὁ κύριος Θανάσης, ὁ ἀνοιχτοχέρης καὶ μερακλής, ξημεροβραδιαζόταν στὰ καπηλειὰ καὶ τὶς ταβέρνες. Μπεκρῆς, μὲ μόνιμη ἀποφορὰ ἀπὸ οἰνόπνευμα στὸ στόμα κι ἓνα συχνὸ κοντόβηχο ἀπὸ τὰ καμένα του σπλάχνα. Μὲ τὸ ἡλιόγερμα ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι σκυφτός. Κι ἔμενε μόνη της ἡ κυρία Χρυσούλα, παρέα μὲ τὸν καημό της τὸν ἀβάσταχτο. Ἄφηνε σκεπασμένο τὸ φαγητὸ στῆς κουζίνας τὸ μεγάλο τραπέζι. Κι ἔμενε ὥρες κάτω ἀπὸ τῆς κρεβατοκάμαρας τὸ εἰκονοστάσι, μὲ τὴν ὁμορφὴ σκαλιστὴ στεφανοθήκη μὲ τοῦ γάμου τους τ' ἄνθινα στέφανα στὶς εἰκόνες πλάι. Ἐκεῖ ποὺ ἔκαιγε ἄσβηστο τὸ καντήλι κι ἀχτινόδενε μὲ τὴ λάμψη του τοῦ ἀφέντη Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου τὶς εἰκόνες. Ἡ ζεστασιὰ τῆς τρεμάμενης φλόγας του τῆς χάιδευε παρηγορητικὰ καὶ τῆς γλύκαινε τὴν ψυχὴ. Τῆς ἀνάστανε μέσα της κάποια ἐλπίδα κρυφὴ, κρεμασμένη σὰν τὸ καντήλι μ' ἀλυσίδα λεπτή, μὰ γερὴ ἀπ' τοῦ σπιτιοῦ της τὸ εἰκονοστάσι. Κι ἔκλαιγε καὶ σιγοφέλλιζε διαβάζοντας ἀπὸ τὴ Σύνοψη τὴν Παράκληση. Δροσέρευαν τὰ πονεμένα της φυλλόστηθα σὰν μὲ ὑπομονὴ ἀστείρευτὴ ἀπέθεταν στῆς Παναγιᾶς τὴν παρηγορήτρα ἀγκάλη τὸν πόνο της. Καὶ μὲ τὰ θάρρη της σ' Ἐκείνη, ποὺ «πάντα δύναται, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ, τὸν Χριστὸν κυήσασα», προσμένοντας τὸ θαῦμα τὸ ἀπίστευτο, μὰ καὶ πιστευτὸ γιὰ τὴν πιστὴ καρδιά της, ἄρχιζε τοὺς Χαιρετισμοὺς στὴν ἀνύμφευτὴ Νύμφη. Κι οἱ ὥρες περνοῦσαν...

Κι ὕστερα, ἡ πόρτα βρόνταγε. Κι ὁ κύριος Θανάσης μὲ βήματα ἀβέβαια, μὲ μάτια ἀπλανή, βασιλε-

μένα σὲ κόσμους ἄλλους, ἀκουμπώντας στοὺς τοίχους καὶ τὶς πόρτες πήγαινε γιὰ τὴν κουζίνα. Κι ἡ κυρία Χρυσούλα μὲ τὸ ἴδιο πάντα πονεμένο χτυποκάρδι, μὰ καὶ μὲ τὴν ἴδια γλύκα στὴν καρδιά καὶ τὸ μέλι τῆς ἀγάπης στὰ χεῖλη τοῦ μιλοῦσε. Σιγανά, ταπεινά σὰν νὰ χάιδευε ἓνα παραστρατημένο τῆς παιδί. Κι ἄς ἤξερε, σὰν καὶ κάθε βράδυ, τὴν ἀπάντηση· μουγκρητὰ καὶ ἀγριοφωνάρες καὶ κτυπήματα ἀπανωτὰ στὸ λυγισμένο πιά κι ἀδύναμο κορμί τῆς.

Ἄκουγε ἡ γειτονιά καὶ συμπόναγε τὴν κυρία Χρυσούλα τους μὲ τὴν ὀλόχρουση καρδιά.

—Πῶς τὸν βαστᾶς καὶ δὲν τὸν παρατᾶς, κυρὰ γειτόνισσα; Μὴ καὶ δὲν ἔχεις ποῦ νὰ πᾶς; Καὶ σοί κι ἀδελφια καλά, γιὰ νὰ σ' ἀναβαστήξουν.

Ἀνόρθωνε τὸ γερμένο ἀπὸ τὶς ξυλιές κορμί καὶ ἀναστέναζε...

—Καὶ νὰ χαλάσω τὰ στέφανα ποὺ μᾶς εὐλόγησ' ὁ Θεός; Δὲν μὲ συμφέρει, δὲν μὲ συμφέρει μόνο τὶς παραξενιές καὶ τὰ κακὰ νὰ βλέπω. Ἔχει καὶ τὰ καλά του ὁ Θανάσης μου. Καὶ προτερήματα κρυφὰ καὶ φιλότιμο. Ἔ, κάποτε θ' ἀλλάξει. Μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴ χάρη καὶ τῆς Παναγιᾶς θ' ἀλλάξει...

Καὶ τὰ χρόνια περνοῦσαν ἴδια καὶ χειρότερα. Τί κι ἂν, ὅταν ἦτανε στὰ συγκαλά του, τὸν ὀρμήνευε νὰ ῥθει στὴν Ἐκκλησία, νὰ ἐξομολογηθεῖ, νὰ μεταλάβει, νὰ κάνει Πάσχα, Χριστούγεννα σὰν κάθε Χριστιανός; Τίποτ' αὐτός. Ὁ ἴδιος καὶ χειρότερος.

Κι ἡ ὥρα ἤρθε. Τὸν κύριο Θανάση τὸν κτύπησε ἀρρώστια βαριὰ κι ἀγιάτρευτη. Δάκρυα καυτὰ καὶ πάλι κάτω ἀπ' τὸ εἰκονοστάσι. Ἡ κυρία Χρυσούλα ἡ καρτερόψυχη γονατιστὴ παρακαλεῖ γιὰ τὸν «νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν». Καὶ ἡ Θεογεννήτρια τὴν ἄκουσε.

—Νὰ ῥθει, νὰ ῥθει στὰ γρήγορα ὁ παπα-Γιάννης· νὰ ἐξομολογηθῶ, φώναξε μὲς' στοὺς πόνους τοῦ ὁ κυρ-Θανάσης.

Κι ἤρθε ὁ λευίτης ὁ ταπεινός, ποὺ τόσο σεβόταν ὄλο τὸ χωριό. Κι ἔκλεισε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου ἢ πόρτα. Οἱ δύο τους μόνοι, καθὼς πρέπει στοῦ φι-λάνθρωπου Μυστηρίου τὴν ὥρα τὴν ἱερή.

—Ὅχι, ὄχι. Ν' ἀνοίξει ἡ πόρτα. Καὶ ἡ Χρυσούλα μέ-σα. Αὐτὴ τὰ ξέρει, αὐτὴ ποὺ τὰ πλήρωσε τὰ πάθη μου ὅλα σὰν τὸν Χριστό. Αὐτὴ ποὺ τὴν σταύρωνα χρόνους ὀλόκληρους. Συχώρα με, Θεέ μου... συχώρα με, Χρυσούλα μου... Κι ἄρπαξε μὲ τ' ἀδύναμα πιά χέ-ρια τοῦ τὰ δικά της νὰ τ' ἀσπαστεῖ.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ ἔγινε τὸ ἱερὸ τῆς μετα-νοίας καὶ ἐξομολογήσεως Μυστήριον. Κι ἔσμιγαν τώ-ρα τῆς μετάνοιας τὰ δάκρυά τοῦ τὰ καυτὰ μὲ τῆς εὐγνωμοσύνης της τὰ ὀλόγλυκα στὸ εἰκονοστάσι ἀπὸ κάτω. Ἐκεῖ, πλάι στοῦ γάμου τους τὰ στέφανα τὰ μαρτυρικά. Καὶ πανηγύριζαν οἱ ἄγγελοι μαζί της. Χαρά μεγάλη, χαρᾶς γιορτὴ· γιὰ μιὰ ψυχὴ πού ῥχει σωθεῖ.

Σὲ δύο μέρες ὁ κύριος Θανάσης συχωρέθηκε. Καὶ τῆς Παναγιᾶς τὰ δάκρυα στὸν κῆπο τους μοσχοβόλη-σαν μὲ μιὰ εὐωδία ἄρρητη...

Ἀναστάσιμη συγγνώμη

Τὸ Πάσχα ἔφτανε ἀργὰ ἐκείνη τῇ χρονιά. Ἀκόμη καλύτερα! Πρόλαβαν ν' ἀνθίσουν οἱ πασχαλιές στὸ διώροφο τῆς γωνίας. Ἔτσι, τὸ στενὸ δρομάκι ἦταν διπλὰ γιορτινὸ. Γιατὶ στὴν ἄλλη γωνία ἦταν στολισμένο τὸ ἐργαστήριο μὲ τὶς πασχαλινὲς λαμπάδες, γεμάτο κόσμο ποὺ διάλεγε γιὰ τοὺς ἀγαπημένους του. Λαμπάδες, λαμπάδες, λαμπάδες! Αἰσιόδοξες, παιδικές, πολύχρωμες... Κι ἄλλες σοβαρές, ἀπὸ μελισσοκέρι, μὲ ἀναστάσιμα μηνύματα.

Μὲ χαρὰ καὶ μὲ μεράκι “πετοῦσαν” τὰ χέρια ὅλης τῆς οἰκογένειας. Ἄλλοι στόλιζαν, ἄλλοι ἔπλαθαν κερὶ, ἄλλοι συσκευάζαν... Χαμογελαστὰ ἐξυπηρετοῦσαν τοὺς πελάτες. Τὰ δύο μικρότερα παιδιὰ ἔπαιζαν ἔξω στὸ δρομάκι.

Ἡ Σοφία ζωγράφιζε ἓνα «Χριστὸς Ἀνέστη», ὅταν ἀκούστηκε τὸ «μπάμ». Ἡ μητρικὴ καρδιά της δὲν τὴν ξεγέλασε. Πέταξε τὰ πινέλα καὶ ξεχύθηκε στὸν δρόμο. «Ἄχ, τὸ παιδί μου!».

Ναί. Τὸ κοριτσάκι της, Α' Δημοτικοῦ, ἦταν πεσμένο καταγῆς, ἀκίνητο. Δίπλα μιὰ Ἄλφα Ρομέο καὶ μιὰ

μαυροντυμένη γυναίκα νὰ θρηνεῖ: «Τὸ παιδάκι, ἄχ τὸ σκότωσα! Ἄχ, νὰ πεθάνω, Θεέ μου, τώρα, νὰ πεθάνω κι ἐγώ»... Γονάτισε στὸν δρόμο καὶ κραύγαζε.

Μαζεύτηκε κόσμος. Σκηηνὴ ἀρχαίας τραγωδίας.

Παγωμένη ἢ Σοφία ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί. Ἦταν χλωμὸ κι ἀκίνητο. Νεκρὸ; Εὐτυχῶς ψηλάφησε τὸν σφυγμὸ του. Ζοῦσε! Μά, πῶς ἔγινε τὸ κακό; Στὸ ἤσυχο δρομάκι δὲν ἔτρεχαν τὰ αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν ἀραιὰ καὶ ποῦ...

–Παίζαμε κρυφτό, μαμά, εἶπε κλαίγοντας ὁ μικρότερος γυιὸς της. Ἡ Εἰρήνη πετάχτηκε πίσω ἀπὸ τὸν κάδο: «Φτοῦ καὶ βγαίνω!». Τότε τὴ χτύπησε τὸ ἀμάξι.

Δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ λόγια... Ἕνας φίλος τοὺς ἔβαλε στὸ αὐτοκίνητο. Κατευθεῖαν γιὰ τὸ Ἴπποκράτειο, ποὺ ἐφημέρευε. Ὁ μικρὸς ἔμεινε πίσω, μὲ τὰ χεράκια του στὰ τζάμια τῆς βιτρίνας καὶ τὰ μάτια του γεμάτα δάκρυα.

–Κι ἐγώ, κι ἐγὼ νὰ ἔρθω! Κραύγασε ἡ μαυροφορεμένη γυναίκα... Ἔχασα κι ἐγὼ παιδιὸ καὶ ξέρω!

Ποῦ τὴ βρῆκε τὴ δύναμη ἡ Σοφία; Ἀπλωσε τὸ χέρι καὶ τὴν ἀγκάλιασε: «Ἔλα, ἔλα μαζί μου. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος... Ἔλα...».

Τὸ αὐτοκίνητο διέσχισε τοὺς δρόμους κορνάροντας. Ἡ Εἰρήνη ἀκίνητη στὴν ἀγκαλιά της. Καὶ δίπλα κουρνιασμένη, ἀπαρηγόρητη ἢ ὀδηγὸς τῆς Ἄλφα Ρομέο.

Μέσα στοὺς φόβους της ἡ Σοφία· κι ὁμως, ἐνιωθε τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ. Τί περίεργο! Ἀγκάλιασε τὴ γυναίκα καὶ τὴν παρηγοροῦσε.

–Ἡ ζωὴ μας καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ εἶναι στὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ μας, ποὺ θὰ ἀναστηθεῖ. Μὴ φοβᾶσαι. Ὁ Θεός μας εἶναι καλός. Θὰ δεῖς.

–Μά, ἐγὼ τὸν μισῶ τὸν Θεό! Τὸν ἔχω ἐχθρὸ τὸν Θεό! Καταριέμαι καὶ βρίζω ὅλη μέρα. Ὁ Θεὸς κι ἐκεῖνος ὁ

καταραμένος μεθύστακας μου πήρανε τὸ παιδί μου! Πᾶνε... δύο μῆνες τώρα. Τὸ παιδί μου, τὸν Χρῆστο μου, 30 χρονῶν παλληκάρι...

Ἡ Σοφία ἀνακάθισε. Αὐτή, λοιπόν, θὰ ἦταν ἡ κ. Κλαίρη, ἡ σπουδαία πιανίστα, ποὺ πρὶν ἀπὸ δύο-τρεῖς μῆνες κήδεψε τὸν γιό της ἀπὸ τροχαῖο! Δὲν τὴν γνώριζε, μὰ εἶχε βουίξει ὁ τόπος... Μετωπικὴ σύγκρουση. Ὁ Χρῆστος χάθηκε ἀκαριαῖα, αὐτὸ τὸ ἀστέρι, ὁ πυρηνικὸς Φυσικὸς. Ὁ ὁδηγὸς εἶχε πιεῖ!

—Ἄχ, ξέρει ὁ Θεὸς ὅτι τὸν μισῶ καὶ μὲ τιμώρησε. Μὲ ἔκανε κι ἐμένα φονιά. Δὲν ἔβλεπα. Ὁδηγοῦσα ἀπρόσεκτα καὶ καταριόμουνα μὲ τὰ μάτια μου γεμάτα δάκρυα. Τότε πετάχτηκε τὸ παιδί καὶ τὸ χτύπησα. Γιὰ νὰ μάθω· ἄχ, γιὰ νὰ μάθω...

Ποιὸν νὰ πρωτοδεῖ ἡ Σοφία; Τὸ ἀναίσθητο παιδί της ἢ τὴν κυρία ποὺ παραληροῦσε;

Τότε, στὴ σαστιμάρα της, ἀπέκτησε ἕναν ἀπρόσμενο “σύμμαχο” τὸ κοριτσάκι ἄνοιξε τὰ μάτια.

—Ποῦ εἶμαστε, μαμά; Τί ἔπαθα; Μήπως ἀναστήθηκε ὁ Χριστός; Ποῦ πᾶμε; Γιατὶ κορνάρει τὸ αὐτοκίνητο;

—Εἰρήνη μου, ξύπνησες; Λιποθυμία ἦταν...

—Δόξα σοι, ὁ Θεός! εἶπε ἡ κ. Κλαίρη. Κι ὕστερα, ἀναπήδησε.

—Τὸ ἀκούσατε; Εἶπα ἐγὼ «Δόξα σοι, ὁ Θεός». Ἐγώ; Χρόνια εἶχα νὰ πῶ αὐτὲς τὶς λέξεις...

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Ἴπποκράτειο, τοὺς καθησύχασαν... Τίποτε σοβαρό! Παρόλα αὐτά, πήρανε τὸ παιδί γιὰ ἀξονική. Νὰ εἶμαστε ἡσυχιοι... πασχαλιάτικα.

Μόνες τώρα, οἱ δύο τους στὴν ἀναμονή. Ἀνακουφισμένες. Ἡ κ. Κλαίρη τὴν πιάνει ἀπὸ τοὺς ὤμους ἀπορημένη. Φιγούρα τραγική. Σκαμμένη ἀπὸ τὸν πόνο τὴ ρωτᾷει:

–Σοφία, ἐσὺ γιατί δὲν μὲ κατηγορήσες; Χτύπησα τὸ παιδί σου...

–Ἡρέμησε, Κλαίρη μου! Θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Τί νὰ ἐξηγήσει ἡ Σοφία; Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσει; Ἐνιωθε τὸ μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ: νὰ γίνει κήρυκας τῆς συγγνώμης καὶ τῆς Ἀνάστασης. Ἄς τῆς δείξει ὁ Θεὸς τὸν τρόπο.

–Σοῦ εἶπα, Κλαίρη, ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη, κόμπιασε. Ἀκόμη κι ὅταν εἴμαστε σὲ ὦρες τραγικές.

–Ἐχασα τὸ παιδί μου!

–Δὲν τὸ ἔχασες. Τὸ στερήθηκες γιὰ χρόνια. Ἡ ψυχὴ του, ὅμως, δὲν χάθηκε. Ὑπάρχει ἡ ἀνάσταση νεκρῶν, ἡ αἰώνια ζωὴ. Μὴν ἀπελπίζεσαι! Τὸ παιδί σου θὰ τὸ ξαναβρεῖς!

Ἄχ! Δὲν μπορούσε νὰ τὰ πεῖ καλὰ ἡ Σοφία. Ἐδῶ χρειαζόταν ἀναγέννηση, πνευματικός. Τί νὰ κάνει;

Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου χοροπηδηχτὴ κατέφθασε ἡ Εἰρήνη μιὰ χαρά.

–Ὅλα καλά! Καλὴ Ἀνάσταση! εὐχήθηκαν οἱ νοσηλευτές.

Ἡ Κλαίρη κλαίγοντας σφιχταγκάλιασε τὸ παιδί.

–Ἄχ, παιδάκι μου, ποῦ πῆγα νὰ σὲ σκοτώσω...

Ἡ μικρὴ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ φαχούλεψε τὴν τσέπη τοῦ μπουφάν της. Ἐβγαλε δυὸ καραμέλες καὶ μιὰ κακοπαθημένη εἰκονίτσα τῆς Ἀνάστασης.

–Νά, κοίτα, μαμά! Ὁ Χριστὸς μὲ φύλαξε, ποῦ Τὸν εἶχα στὴν τσέπη μου!

Ἔστερα, ἔδωσε ἀθῶα μιὰ καραμέλα στὴ Σοφία καὶ μιὰ στὴν Κλαίρη. Ἐκείνη δακρυσμένη ἔσκυψε στὴν εἰκονούλα.

–Τί ἀπεικονίζει;

–Τὴν Ἀνάσταση! Νά, εἶδατε; Ὁ Χριστὸς πατάει πά-

νω στὰ μνήματα, δίνει τὸ χέρι Του στοὺς πεθαμένους
καὶ ὄλοι-ὄλοι ζοῦν!

-Μοῦ τὴ χαρίζεις, χρυσό μου;

-Βέβαια! Ἐμεῖς ἔχουμε πολλὲς στὸ σπίτι.

Χαρούμενες ἐπέστρεψαν στὸ ἐργαστήριο. Ὁ μικρούλης -τρεῖς ὀλόκληρες ὥρες- ἦταν κολλημένος στὸ τζάμι... Ἐπιτέλους! Ἡ ἀδελφή του γύρισε χοροπηδώντας!

Τὰ πράγματα ἐξελίχθηκαν ραγδαῖα. Ἡ Κλαίρη παρηγοριότανε μὲ τὴ μικρὴ Εἰρήνη. Ἡ Σοφία συνόδευε τὸ παιδί στὸ ἀρχοντικὸ σπίτι. Πιάνο μὲ οὐρὰ καὶ πάνω ἢ φωτογραφία τοῦ νεκροῦ παλληκαριοῦ...

Ἡ Σοφία τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴ συγχώρεση, γιὰ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὸν Θεό... Τὴν παρηγοροῦσε.

Σὰν τὸν διψασμένο τὴν ἄκουγε ἡ Κλαίρη. Εὐτυχῶς, βοήθησε κι ὁ π. Νικόδημος. Τὴ Μεγάλῃ Δευτέρα ἐξομολογήθηκε. Τὴ Μεγάλῃ Τετάρτῃ ἐπισκέφτηκε τὸν φονιά τοῦ παιδιοῦ τῆς.

-Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα δὲν ζῶ, τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

-Τὸ ξέρω, τοῦ ἀπάντησε. Νὰ πᾶς κι ἐσὺ σὲ παπὰ νὰ ξαλαφρώσεις.

Τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ πῆγαν μὲ τὴ Σοφία στὰ μνήματα καὶ τὴν Κυριακὴ τῆς Ἀνάστασης ἄφησαν χέρι-χέρι μὲ τὴν Εἰρηνούλα ἓνα κόκκινο αὐγὸ στὸν τάφο τοῦ Χρήστου.

-Χριστὸς Ἀνέστη, Χρῆστο μου! φώναξε.

Κι ὕστερα, σήκωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανό.

-Ἀναστημένε μου Χριστέ, συγγνώμη!